

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ МЕХАНІЗМИ ПРЕДСТАВНИЦТВА ОБСЄ В УКРАЇНИ

УДК 35.073

Лобов Д.В.,здобувач Донецького юридичного
інституту МВС України

Анотація: У статті із застосуванням адміністративно-правової методології проаналізовано особливості представництва в Україні Організації безпеки та співробітництва у Європі. Досліджено статус Місії ОБСЄ в Україні та Координатора проектів ОБСЄ в Україні. Визначено адміністративно-правові особливості у сфері співпраці України з ОБСЄ

Ключові слова: Координатор проектів ОБСЄ в Україні, меморандуми про взаєморозуміння, Місія ОБСЄ в Україні, Організація безпеки та співробітництва у Європі (ОБСЄ)

В рамках вітчизняного адміністративного права в останній час з'явилася певна кількість наукових досліджень, присвячених аспектам міжнародного співробітництва України в рамках забезпечення безпеки на регіональному та глобальному рівнях. Ці проблеми розглядалися у працях І.В. Арістової, М.О. Баймуратова, О.М. Бандурки, А.І. Берлача, Л.Р. Білій, А.Г. Бобкової, С.Б. Гавриша, С.В. Ківалова, С.В. Петкова, Б.Г. Розовського, К.М. Рудой, В.О. Шамрая, Ю.С. Шемчушенка. У той же час майже відсутні дослідження адміністративно-правових аспектів співпраці України із низкою регіональних інституцій, зокрема, із Організацією безпеки та співробітництва в Європі (далі – ОБСЄ). Актуальність цієї проблематики зростає в умовах залучення України у процеси забезпечення миру, безпеки, співробітництва та сталого розвитку в Європі, реалізації в Україні низки відповідних програм та проектів ОБСЄ тощо. Наведене обумовлює потребу в аналізі адміністративно-правових механізмів представництва ОБСЄ в Україні, що слід вважати метою цієї статті. При такому аналізі слід визначитися із особливостями правового статусу, мандату, організаційної структури представництв ОБСЄ в Україні, відображенням їх діяльності у національному праві та юридичній доктрині України, що слід вважати завданнями нашої роботи.

Розвиток механізмів співпраці України та ОБСЄ розпочався у 1994 р., коли в рамках кризи відносин між владами України та Республіки Крим постала необхідність утворення в Україні спеціальних підрозділів ОБСЄ. Відповідно до позиції експертів ОБСЄ, що склалася, Місією ОБСЄ в Україні було засновано відповідно до рішення Комітету високих посадовців НБСЄ від 15 червня 1994 р. (Журнал 27-ї зустрічі CSO № 3, рішення (с)). Водночас аналіз зазначеного акту свідчить, що у ньому йшлося тільки про надсилання експертів НБСЄ в Україну з конституційних та економічних питань, які мали сприяти діалогу між центральним урядом України та владою Криму щодо визначення автономного статусу Республіки Крим в Україні. В умовах відповідної політичної кризи завданням (місією) НБСЄ в Україні мала бути, поза іншим, саме підтримка діяльності вказаних експертів та звітування про ситуацію в Криму. Перший візит експертів НБСЄ в Україну відбувся 9–14 серпня 1994 р. [18].

Саме через зазначену потребу в рішенні Постійної ради НБСЄ від 25 серпня 1994 р. (Журнал № 31, додаток) йшлося про заснування Місії ОБСЄ в Україні; відповідно до цього рішення мандат місії полягав у наступних формах діяльності:

Стаття рекомендована до друку кафедрою адміністративного права та адміністративної діяльності Донецького юридичного інституту МВС України (протокол №6 від 27.03.2012).

– підтримання контактів з усіма владними структурами, їх підрозділами, представниками різних спільнот (громад) та неурядових організацій, з метою збирання інформації задля запобігання напруженості та досягненню загального порозуміння;

– запровадження об'єктивної звітності на регулярних засадах щодо усіх аспектів ситуації в Автономній Республіці Крим (далі – АРК), факторів о впливають на неї та зусиль щодо вирішень відповідних проблем;

– аналіз поточної ситуації в АРК та надання пропозицій для відповідних органів влади щодо вирішення наявних проблем;

– підтримка діяльності згаданих вище експертів НБСЕ, зокрема, щодо допомоги експертам під час їх діяльності в Україні та їх заміщення під час їх відсутності шляхом участі у відповідних зустрічах, звітів про розвиток ситуації та збирання відповідних документів;

– підготовка звітів щодо ситуації із правами людини та правами осіб, що належать до національних меншин в АРК;

– надання розроблених експертами на перелічених засадах рекомендацій щодо формулювання пропозицій до програм економічного розвитку АРК;

– моніторинг та сприяння принципам вільних медіа [18].

Місія ОБСЕ в Україні розпочала власну діяльність 24 листопада 1994 р., її штаб-квартира розміщувалася у Києві, першим головою Місії було призначено Андреаса Кольшуттера. Як відзначалося у рішенні Постійної ради ОБСЕ № 12 (РС.DEC/12) від 9 лютого 1995 р., ця рада, після додаткового врахування фінансових умов, вирішила продовжити візити команди експертів в Україну відповідно до мандату, раніш зафіксованого у Журналі 27-ї зустрічі CSO № 3, рішення (с). При цьому Фінансовому комітету експертів ОБСЕ пропонувалося вивчити питання щодо та сформулювати проект бюджету цих візитів, якій має бути затвердженою Постійною радою ОБСЕ на додатковий період у шість місяців [11]. На підґрунті рішення РС.DEC/12 Постійною радою ОБСЕ було схвалено рішення № 21 (РС.DEC/21) від 23 лютого 1995 р. [12], яким було затверджено бюджет для експертної команди ОБСЕ в Україні на рівні 280.000 австрійських шилінгів, згідно з додатком до цього рішення.

При цьому 25 січня 1995 р. між урядом України та Головою Місії ОБСЕ в Україні (від імені ОБСЕ) було підписано Меморандум про взаєморозуміння щодо Місії ОБСЕ в Україні. У документі було встановле-

но основні завдання та склад Місії, її статус, сфера та термін діяльності, місце розташування, зобов'язання уряду України тощо. Так, у ст. 3 Меморандуму відзначалося, що Місія діє на всій території України, вона розташовує свою штаб-квартиру у м. Києві з офісом, який очолює Глава Місії і офіс у м. Сімферополі. При цьому приміщення для офісу Місії у м. Києві за Меморандумом, мало бути безкоштовно надано урядом України. Приміщення для офісу у м. Сімферополі мало бути безкоштовно переданим Місії «урядом України або властями Криму». Інші витрати Місії мали сплачуватися з бюджету ОБСЕ, за винятком товарів та послуг, що можуть бути надані урядом України чи владою Криму [3].

Строк перебування для Місії мав вирішуватися компетентними органами ОБСЕ після консультацій з урядом України. До складу Місії увійшло шість членів, включаючи Главу Місії, який мав призначатися діючим Головою ОБСЕ після консультації з Урядом України. Склад Місії, згідно з рішенням компетентних органів ОБСЕ і після консультації з Урядом України, у разі необхідності міг поповнитися. Згідно з ст. 6 Меморандуму 1995 р. Місія та її члени отримали «такі ж самі статус, права, привілеї та пільги, які надаються урядом України дипломатичним представництвам та дипломатичному персоналу, акредитованому в Києві, згідно з Віденською Конвенцією про дипломатичні стосунки 1961 р.». При цьому члени Місії мали утримуватися від будь-якої діяльності, несумісної з неупередженим характером їх службових обов'язків. Основні завдання Місії, перераховані у ст. 2 Меморандуму були повністю ідентичними завданням, переліченим у мандаті Місії згідно з рішенням Постійної ради НБСЕ від 25 серпня 1994 р. [3].

Цікаво, що відповідний Меморандум не було ратифіковано Верховною Радою України, він навіть не був офіційно оприлюднений. Цей акт розглядався сторонами як робоча, адміністративна за змістом угода, що мала забезпечити статус-кво щодо діяльності експертів ОБСЕ з сприяння врегулюванню проблем, що виникли в Україні. Після заснування діяльність Місії продовжувалася рішеннями Постійної ради ОБСЕ щораз на півроку; зокрема, рішення № 55 (РС.DEC/55) від 29 червня 1995 р. продовжило термін дії Місії ОБСЕ в Україні до 31 грудня 1996 р., рішенням Постійної ради ОБСЕ № 91 (РС.DEC/91) цей термін дії було продовжено до 30 червня 1996 р., рішенням № 131 (РС.DEC/131) – до 31 грудня 1996 р., рішенням № 148 (РС.DEC/148) – до 30 червня 1997 р., рішенням № 169 (РС.DEC/169) – до 31 грудня 1997 р., рішенням № 204 (РС.DEC/204) – до 30 червня 1998 р., рішенням № 238 (РС.DEC/238) – до 31 грудня 1998 р. відповідно [18].

Водночас у рішенні Постійної ради ОБСЄ № 131 (РС.ДЕС/131) згадувалося про заяви, зроблені щодо діяльності Місії делегацією України від 14 травня та 27 червня 1996 р. та про Меморандум МЗС України від 21 червня 1996 р. щодо роботи Місії; при цьому у рішенні констатувався прогрес Місії у виконанні власного мандату та водночас Голові Місії пропонувалося надати Постійній раді ОБСЄ вичерпний звіт щодо реалізації мандату місії до кінця вересня 1996 р. на підґрунті якого мало бути схвалено рішення про наступну долю Місії ОБСЄ в Україні [13]. Відповідно до офіційної позиції МЗС України те, що у 1999 р. у зв'язку з виконанням свого мандата Місія ОБСЄ в Україні завершила свою роботу, стало першим в історії ОБСЄ випадком, коли польова операція ОБСЄ припинила своє існування саме завдяки успішному виконанню покладених на неї завдань [9], із чим погоджуються й вітчизняні політологи [10, 80].

В рішенні Постійної ради ОБСЄ № 278 (РС.ДЕС/278), відзначалося, що рада востаннє продовжує термін дії Місії ОБСЄ в Україні до 30 квітня 1999 р., при цьому Рада мала ухвалити рішення щодо удосконалення наступного співробітництва між Україною та органами ОБСЄ, із встановленням нових форм такого співробітництва, замість Місії ОБСЄ. Для вирішення цього завдання Постійна рада запросила власного Голову ініціювати консультації щодо майбутніх форм співробітництва України та ОБСЄ, із врахуванням позитивних досягнень імплементації мандату Місії ОБСЄ в Україні, та звітувати про їх результати Раді до 31 березня 1999 р. [14].

Відповідні консультації було проведено та Постійній раді ОБСЄ було подано доповідь про результати консультацій щодо майбутніх форм співпраці між Україною та інститутами ОБСЄ. Тому рішенням Постійної ради ОБСЄ № 292 (РС.ДЕС/292) від 30 квітня 1999 р. було утворено термінову (на 1 місяць) групу експертів ОБСЄ. До 1 червня 1999 р. ця група мала підготувати меморандум про домовленість, присвячений новим формам співробітництва, який мав бути підписаний урядом України та ОБСЄ. До цього ж терміну Постійна рада ОБСЄ мала затвердити мандат, як основу для реалізації цих форм співробітництва. До складу групи експертів було включено членів існуючої місії ОБСЄ в Україну, за якими були збережені їх привілеї та імунітети і які мали користуватися наявними службовими приміщеннями місії ОБСЄ в Києві [15].

Наслідком відповідних переговорів стало рішення Постійної ради ОБСЄ № 295 (РС.ДЕС/295) від 1 червня 1999 р., яким з цього ж дня «в дусі поваги до принципів і зобов'язань, прийнятих в рамках ОБСЄ,

і в цілях подальшого зміцнення оперативного потенціалу різних вимірів ОБСЄ» було запроваджено нову форму співробітництва між Україною та ОБСЄ, спочатку на термін до 31 грудня 1999 р. з можливістю продовження цього строку на шестимісячні періоди. Така співпраця мала «ґрунтуватися на плануванні, реалізації та контролі за проектами взаємодії між відповідними властями України і ОБСЄ та її інститутами». Такі проекти могли стосуватися всіх аспектів діяльності ОБСЄ, і брати участь в них отримали право як урядові, так і неурядові структури [16].

З метою виконання цих завдань рішенням Постійної ради ОБСЄ № 295 було засновано пост координатора проектів ОБСЄ в Україні. Координатор, а також міжнародні та місцеві співробітники його апарату, які мали базуватися в Києві, мали зайняти «службові приміщення колишньої групи експертів ОБСЄ в Україні». Бюджетні витрати, пов'язані з цією новою формою співпраці, мали покриватися за рахунок звичайних бюджетів ОБСЄ та її установ, а також за рахунок можливих добровільних внесків [16].

Меморандум про взаєморозуміння між Урядом України і Організацією з безпеки і співробітництва в Європі (ОБСЄ) щодо створення нової форми співробітництва було таким чином підписано 13 липня 1999 р. у Відні [2]. Меморандум 1999 р., на відміну від Меморандуму 1995 р. було ратифіковано Законом України від 10 лютого 2000 р. № 1446-III [7]. Ратифікація відбулася через схвалення постанови уряду України від 16 серпня 1999 р. № 1495, якою приписувалося схвалити вказаний Меморандум і подати його на ратифікацію Верховною Радою України [8], фактично питання щодо доцільності його ратифікації визначалося саме цією постановою уряду, тобто в адміністративно-правовому порядку.

У преамбулі Меморандуму 1999 р. містилися посилання на доповідь щодо України Особистого представника Діючого голови ОБСЄ від 30 квітня 1999 р. та на рішення Постійної Ради ОБСЄ № 295 від 1 червня 1999 р. та відзначалося, що поважання принципів та зобов'язань ОБСЄ є основою майбутнього співробітництва між Урядом України і ОБСЄ [2]. Меморандумом 1999 р. було юридично засновано нову форму співробітництва між Україною та ОБСЄ, діяльність якої було де-факто визначено рішенням Постійної ради ОБСЄ № 295. Так, ця діяльність мала базуватися на плануванні, виконанні та моніторингу проектів між відповідними органами влади України і ОБСЄ та її інститутами. Такі проекти можуть стосуватися усіх аспектів діяльності ОБСЄ і залучати як урядові, так і неурядові організації України. Модальності проектів мали розроблятися в процесі

співробітництва ОБСЄ з відповідними урядовими та неурядовими організаціями України. За остаточне ухвалення проєктів, які плануватимуться та здійснюватимуться в Україні, а також за загальну координацію і моніторинг здійснення цих проєктів мало нести МЗС України від імені її уряду (ст. 1 Меморандуму 1999 р.).

У ст. 2 Меморандуму 1999 р. відзначалося, що з метою виконання вищезазначених завдань створюється посада Координатора проєктів ОБСЄ в Україні. Координатор має призначатися Діючим головою ОБСЄ після консультацій з урядом України, персонал Координатора має призначатися Координатором відповідно до встановлених процедур. Координатор має подавати список проєктів, що передбачаються для планування та виконання в Україні, включаючи інформацію щодо їхніх цілей, фінансування та тривалості. Список буде регулярно поновлюватися, в міру того як нові проєкти пропонуються або завершуються. Координатор має надавати МЗС України повну інформацію щодо планування та здійснення кожного проєкту [2].

Утворення нової форми співробітництва України та ОБСЄ та її правове закріплення викликало неоднозначні оцінки експертів. Так, М.М. Хоменко у 2000 р. назвав діяльність Координатора проєктів ОБСЄ в Україні як «цікаву, хоча і не у всьому ефективну форму впливу Організації на Україну» [10, 81]. Д. Кулеба, посилаючись на ст. 2 Закону «Про міжнародні договори України» відзначив, що ратифікувавши Меморандум 1999 р. як повноцінний міжнародний договір, Україна тим самим «в односторонньому порядку визнала міжнародну правосуб'єктність ОБСЄ» та таким чином «перетворює на суб'єкт міжнародного права того, хто для неї вже давно є таким» [1, 180].

Вважаємо, що схвалюючи Меморандуми 1995 р. та 1999 р. і ратифікуючи останній Україна пішла традиційним шляхом держав, в яких діють місії ОБСЄ. Тому ці меморандуми є політико-правовими актами, що потребують від держав-учасниць наступних адміністративних правотворчих та управлінських програмних заходів. Правове забезпечення мандата Координатора проєктів ОБСЄ в Україні з боку ОБСЄ було подібним до забезпечення Місії ОБСЄ в Україні. Мандат Координатора з 1999 р. продовжувався та продовжується рішеннями Постійної ради ОБСЄ «Продовження терміну дії мандата Координатора проєктів ОБСЄ в Україні» щораз на термін у 6 місяців (до 30 червня та 31 грудня відповідного року) [17].

Як відзначається у офіційних джерелах, Координа-

тор проєктів ОБСЄ в Україні займається реалізацією проєктів, розроблених за ініціативою українських урядових та неурядових організацій та затверджених МЗС України. Проєктна діяльність Координатора проєктів стосувалася протягом 1999–2009 рр. таких напрямів, як комплексний аналіз законодавства з прав людини, допомога у діяльності Верховного Суду України, допомога у діяльності Конституційного Суду України, сприяння розвитку національного адміністративного права та системи адміністративної юстиції, запровадження нових стандартів юридичної освіти, викорінення тортур та жорстокого поводження у місцях тримання під вартою, протидія насильству в сім'ї, протидія торгівлі людьми, сприяння свободі ЗМІ та розробці медіа-законодавства, сприяння зміцненню виборчих процесів в Україні, розвиток громадянського суспільства, сприяння співпраці між організаціями громадянського суспільства та місцевими органами влади, перепідготовка та соціальна адаптація військовослужбовців, звільнених у запас, очищення територій від вибухонебезпечних залишків війни та боєприпасів та їх утилізація, сприяння безпеці кордонів, екологічні аспекти безпеки судноплавства та впровадження екологічної освіти в загальноосвітній школі [9].

При створенні нової форми співпраці у 1999 р. на посаду Координатора було призначено Петера Буркхарда (Швейцарія). 21 квітня 2008 р. на посаду Координатора проєктів ОБСЄ в Україні був призначений посол Любомир Копай (Словаччина). До штату Координатора проєктів ОБСЄ в Україні сьогодні входять також 2 міжнародних співробітників та близько 50 працівників – громадян України. Чисельність міжнародних та місцевих експертів Координатора проєктів ОБСЄ та його технічного персоналу визначається кадровими потребами [18].

Слід вказати, що статус Координатора проєктів ОБСЄ в Україні визначається низкою актів, що мають адміністративно-правовий характер. Зокрема, слід вказати на Порядок звільнення від обкладення податком на додану вартість операцій з постачання та ввезення на митну територію України товарів і послуг, передбачених для власних потреб дипломатичних представництв, консульських установ іноземних держав і представництв міжнародних організацій в Україні, а також для використання особами з числа дипломатичного персоналу дипломатичних місій та членами їх сімей, які проживають разом з ними, схвалений постановою Кабінету Міністрів України від 27 грудня 2010 р. № 1240 [6], Положення про порядок розміщення дипломатичних представництв, консульських установ іноземних держав, представництв міжнародних та іноземних організацій в Укра-

іні, схвалене постановою Кабінету Міністрів України від 27 лютого 1995 р. № 146 [5] та Положення про акредитацію співробітників дипломатичних і консульських установ іноземних держав, міжнародних організацій та їхніх представництв, інших іноземних організацій, схвалений наказом МЗС від 13 січня 2003 р. № 11 [4].

Отже, можна зробити загальний *висновок* про те, що форми співробітництва України та ОБСЄ отримали своєрідну інституціоналізацію, закріплену на рівні двосторонніх меморандумів. Діяльність Місії ОБСЄ та Координатора проєктів ОБСЄ в Україні завдяки схваленню Меморандумів 1995 р. та 1999 р. спиралася як на рішення адміністративних органів

ОБСЄ, так і на вітчизняну управлінську практику. Водночас національні адміністративно-правові механізми визначення суб'єктності місій ОБСЄ в Україні є суперечливими, адже їх ратифікація та імплементація здійснювалась за різними процедурами. Втім, форми легалізації діяльності Координатора проєктів ОБСЄ в Україні відповідають чинним адміністративно-правовим механізмам у сфері забезпечення загальних та спеціальних дипломатичних привілеїв та імунитетів в Україні. Аспекти впливу відповідних правових процесів на інші пов'язані адміністративні та фінансово-правові інститути (такі, як міжнародна технічна допомога, міжнародні проєкти в Україні) має стати підґрунтям для додаткових наукових досліджень.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Кулеба Д. Участь України в міжнародних організаціях. Правова теорія і практика / Дмитро Кулеба. – К.: Промінь, 2007. – 304 с.

2. Меморандум про взаєморозуміння між Урядом України і Організацією з безпеки і співробітництва в Європі (ОБСЄ) щодо створення нової форми співробітництва від 13 липня 1999 р. (Відень) [Електронний ресурс]. – Режим доступу до сайту: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_309

3. Меморандум про взаєморозуміння щодо Місії ОБСЄ в Україні між Урядом України та Організацією з безпеки і співробітництва в Європі від 25 січня 1995 р. (Київ) [Електронний ресурс]. – Режим доступу до сайту: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_024

4. Про затвердження Положення про акредитацію співробітників дипломатичних і консульських установ іноземних держав, міжнародних організацій та їхніх представництв, інших іноземних організацій : наказ Міністерства закордонних справ від 13 січня 2003 р. № 11, зареєстровано в Міністерстві юстиції України 28 січня 2003 р. за № 62/7383 [Електронний ресурс]. – Режим доступу до сайту: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>

5. Про затвердження Положення про порядок розміщення дипломатичних представництв, консульських установ іноземних держав, представництв міжнародних та іноземних організацій в Україні: постанова Кабінету Міністрів України від 27 лютого 1995 р. № 146 [Електронний ресурс]. – Режим доступу до сайту : <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>

6. Про затвердження Порядку звільнення від обкладення податком на додану вартість операцій з постачання та ввезення на митну територію України товарів і послуг, передбачених для власних потреб дипломатичних представництв, консульських установ іноземних держав і представництв міжнародних організацій в Україні, а також для використання особами з числа дипломатичного персоналу дипломатичних місій та членами їх сімей, які проживають разом з ними : постанова Кабінету Міністрів України від 27 грудня 2010 р. № 1240 // Офіційний вісник України. – Офіц. вид. – 2011. – № 1. – Ст. 25.

7. Про ратифікацію Меморандуму про взаєморозуміння між Урядом України і Організацією з безпеки і співробітництва в Європі (ОБСЄ) щодо створення нової форми співробітництва: Закон України від 10 лютого 2000 р. № 1446-III // Відомості Верховної Ради України. – 2000. – Офіц. вид. – № 9. – Ст. 76.

8. Про схвалення і подання на ратифікацію Меморандуму про взаєморозуміння між Урядом України і Організацією з безпеки і співробітництва в Європі (ОБСЄ) щодо створення нової форми співробітництва : постанова Кабінету Міністрів України від 16 серпня 1999 р. № 1495 [Електронний ресурс]. – Режим доступу до сайту: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/>

9. Участь України в Організації з безпеки та співробітництва в Європі (ОБСЄ): публікації МЗС України [Електронний ресурс]. – Режим доступу до сайту : <http://www.mfa.gov.ua/mfa/ua/publication/content/30319.htm>

10. Хоменко М.М. Місія ОБСЄ в Україні: основні напрями та результати діяльності / М.М. Хоменко // Актуальні проблеми міжнародних відносин. – К., 2000. – Вип. 22. – Ч. II. – С. 72–82.

11. Decision № 12 (PC.DEC/12) : Permanent Council, OSCE, 7th Plenary Meeting, 9 February 1995, PC Journal № 7, Point 5(b) [Електронний ресурс]. – Режим доступу до сайту : <http://www.osce.org/pc/20216>

12. Decision № 21 (PC.DEC/21): Permanent Council, OSCE, 9th Plenary Meeting, 23 February 1995, PC Journal № 9, Point 5(g) [Електронний ресурс]. – Режим доступу до сайту : <http://www.osce.org/pc/20231>

13. Decision № 131 (PC.DEC/131) : Permanent Council, OSCE, 76th Plenary Meeting, 27 June 1996, PC Journal № 76, Agenda item 8 [Електронний ресурс]. – Режим доступу до сайту : <http://www.osce.org/pc/20484>

14. Decision № 278 (PC.DEC/278) : Permanent Council, OSCE, 202nd Plenary Meeting, 25 June 1998, PC Journal № 202, Agenda item 5 [Електронний ресурс]. – Режим доступу до сайту : <http://www.osce.org/>

pc/20616

15. Decision № 292 (PC.DEC/292) : Permanent Council, OSCE, 227th Plenary Meeting, 30 April 1999, PC Journal № 227, Agenda item 2 [Електронний ресурс]. – Режим доступу до сайту : <http://www.osce.org/pc/29168>

16. Decision № 295 (PC.DEC/295) : Permanent Council, OSCE, 231th Plenary Meeting, 1st June 1999, PC Journal № 231, Agenda item 1 [Електронний ресурс]. – Режим доступу до сайту : <http://www.osce.org/pc/29035>

17. Extension of the Mandate of the OSCE Project Coordinator in Ukraine : Decision № 972 (PC.DEC/972), Permanent Council, OSCE, 844th Plenary Meeting, 16 December 2010, PC Journal № 844, Agenda item 10 [Електронний ресурс]. – Режим доступу до сайту : <http://www.osce.org/pc/86268>

18. The OSCE Mission to Ukraine [Електронний ресурс]. – Режим доступу до сайту : <http://www.osce.org/node/43976>

**АДМИНИСТРАТИВНО-ПРАВОВЫЕ
МЕХАНИЗМЫ ПРЕДСТАВИТЕЛЬСТВА
ОБСЕ В УКРАИНЕ**

Лобов Денис Васильевич

Аннотация: В статье с применением административно-правовой методологии проанализированы особенности представительства в Украине Организации безопасности и сотрудничества в Европе. Исследованы статус Миссии ОБСЕ в Украине и Координатора проектов ОБСЕ в Украине. Определены административно-правовые особенности в сфере сотрудничества Украины с ОБСЕ.

Ключевые слова: Координатор проектов ОБСЕ в Украине, меморандумы о взаимопонимании, Миссия ОБСЕ в Украине, Организация безопасности и сотрудничества в Европе (ОБСЕ).

**ADMINISTRATIVE LEGAL
MECHANISMS OF OSCE
REPRESENTATION IN UKRAINE**

Lobov Denys

Summary: The specialty of the Organization on Security and Co-operation in Europe representation in Ukraine are researched in the article using the administrative legal methodology. The legal status of the Mission OSCE in Ukraine and OSCE Project Coordinator in Ukraine are analyzed. The administrative legal specialties in area of cooperation of the Ukraine and OSCE are determined at.

Keywords: Memorandums on Co-understanding, Organisation on Security and Co-operation in Europe (OSCE), OSCE Mission in Ukraine, OSCE Project Co-ordinator in Ukraine, OSCE development.